

Sygn. akt I C 1649/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Balcerczyk

Protokolant: Marta Florczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2017 roku w Zgierzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko T. T.

o zapłatę 5.325,90 złotych

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1649/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 sierpnia 2016 roku wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł o wydanie przeciwko T. T. nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zasądającego od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.325,90 złote z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 4.470,37 złotych od dnia 14 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz koszty procesu. Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, iż zawarł z pozwaną umowę kredytu odnawialnego i karty kredytowej. Umowa miała charakter odnawialny. Pozwana miała obowiązek spłaty kredytu zgodnie z comiesięcznymi wyciągami, z czego się nie wywiązywała. W związku z powyższym powód wypowiedział umowę. Na dochodzoną należność składają się: należność główna w kwocie 4470,37 złotych, odsetki za okres od 29 kwietnia 2011 roku w kwocie 446,62 złote, koszty, opłaty o prowizje w kwocie 408,91 złotych. (pozew – k. 2-8)

W dniu 15 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. (nakaz zapłaty- k. 9)

W ustawowym terminie pozwana wniosła sprzeciw od w/w nakazu zapłaty. Zarzuciła brak udowodnienia podstawy istnienia i wysokości roszczenia, brak legitymacji czynnej powoda do występowania w niniejszej sprawie, brak sposobu wyliczenia należności głównej, brak wykazania i istnienia podstawy do wypowiedzenia umowy, brak wykazania w pozwie istnienia wymagalności roszczenia, brak skutecznego doręczenia wezwania do zapłaty, ewentualnie brak skutecznego doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, a tym samym brak wymagalności roszczenia, brak dokonania pełnego rozliczenia zadłużenia pozwanej tj. nieuwzględnienia wpłat brak wskazania sposobu wyliczenia odsetek umownych i karnych, podstawy zmian oprocentowania. Z ostrożności procesowej zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia. W konsekwencji wniosła o oddalenie powództwa, przekazanie sprawy sądowi miejscowo właściwemu, zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, zobowiązanie powoda do złożenia wszelkich dokumentów, z których wywodzi skutki prawne, w razie zaś uwzględnienia powództwa o rozłożenie świadczenia na raty. (sprzeciw – k. 14-17)

Postanowieniem z dnia 21 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Zgierz. (postanowienie- k. 23)

W piśmie z dnia 12 lipca 2017 roku powód poparł powództwo i wniósł o zasądzenie kosztów procesu. Poniósł, iż w jego ocenie powództwo jest zasadne. Wskazał, iż roszczenie objęte pozwem przedawnia się z terminie 3-letnim, albowiem pozwana miała możliwość korzystania z limitu również bez użycia karty, nie zaś w 2-letnim terminie przedawnienia wynikającym z ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych. Nadto podniósł, iż umowa została wypowiedziana w dniu 24 listopada 2015 roku, a dokument wypowiedzenia doręczony pozwanej. Nie wyraził zgody na rozłożenie świadczenia na raty. (pismo k. 29-33)

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 29 kwietnia 2011 roku powód zawarł z pozwaną umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej V. Silver nr (...). Umowa została zawarta na okres jednego roku, przy czym bank miał automatycznie odnawiać umowę limitu na kolejne roczne okresy, o ile posiadacz rachunku kredytowego nie wypowie umowy najpóźniej na 30 dni przed upływem okresu, na jaki została zawarta, albo nie zajdą inne, szczególne, określone w Regulaminie zdarzenia wykluczające możliwość odnowienia umowy limitu. Na podstawie umowy powód przyznał pozwanej limit kredytowy do kwoty 4500 złotych. (bezsporne, nadto kserokopia umowy – k.41-45, regulamin przyznawania i korzystania z limitu kredytowego V. Silver k. 56-57, tabela opłat i prowizji k. 55-55v)

Pozwana dokonywała transakcji kartą do dnia 23 marca 2015 roku. (zestawienie transakcji – k. 46-54)

W dniu 24 listopada 2015 roku powód wypowiedział przedmiotową umowę z 30-dniowym okresem wypowiedzenia. Pismo z wypowiedzeniem umowy zostało doręczone pozwanej w dniu 2 grudnia 2015 roku.

(wypowiedzenie k. 58, zwrotne potwierdzenie odbioru k.59)

W dniu 13 kwietnia 2016 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg banku, według którego wysokość zobowiązania pozwanej na dzień wystawienia wyciągu wyniosła łącznie 5.325,90 złotych.

(wyciąg z ksiąg – k. 40)

Przedmiotowy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanego materiału dowodowego, uznając go za wiarygodny.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód dochodził od pozwanej zapłaty, a jako bezpośrednią podstawę swojego roszczenia wskazał umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej V. Silver nr (...).

Jako dowody w sprawie strona powodowa przedstawiła kserokopię tego dokumentu, jak również wypowiedzenie umowy, dowód doręczenia pozwanej wypowiedzenia umowy, zestawienie transakcji i wyciąg z ksiąg banku.

Pozwana w swym sprzeciwie podniosła szereg zarzutów, z których większość jest niezasadna.

W szczególności niezasadny jest zgłoszony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba

że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§ 2). Stosownie do art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć,

a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Termin przedawnienia rozpoczyna się przy tym od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.)

W niniejszej sprawie przyjąć należy, iż roszczenie powoda stało się wymagalne z upływem 30-dniowego okresu wypowiedzenia przedmiotowej umowy, a zatem z dniem 2 stycznia 2016 r. Pozew został zaś wniesiony w dniu 28 sierpnia 2016 roku. Bez względu zatem, czy przyjąć termin przedawnienia z ustawy z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U z 2002 r., nr 169, poz. 135) czy też termin 3-letni dla roszczeń związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą, przed datą wytoczenia powództwa żaden z nich nie upłynął.

Bezzasadny okazał się także zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powoda. Jako kredytodawca w sposób oczywisty ma legitymację procesową w żądaniu zwrotu udzielonej kwoty kredytu.

Wbrew także twierdzeniom pozwanej, powód wykazał skuteczność doręczenia pozwanej wypowiedzenia umowy.

Zasadny okazał się natomiast zarzut nieudowodnienia roszczenia powoda co do wysokości.

Jedynym dowodem co do wysokości należnego roszczenia oraz jego wymagalności, jest przedstawiony wyciąg z ksiąg rachunkowych banku. Dokument taki, podpisany jedynie przez przedstawiciela powoda, ma charakter dokumentu prywatnego i nie dowodzi istnienia wysokości należności powoda. Jako pochodzący od strony, nie korzysta także z waloru bezstronności. Ma on charakter jednostronnego stwierdzenia długu i jako taki może stanowić stanowisko strony w sprawie, natomiast sam w sobie nie stanowi wiarygodnego dowodu co do istnienia dochodzonego roszczenia.

W ocenie sądu, wykazanie wysokości roszczenia powoda, wymagało wiadomości specjalnych. Jest to uzasadnione charakterem umowy widzącej strony. Z umowy o limit kredytowy wynika bowiem uprawnienie kredytobiorcy do wielokrotnego zadłużenia się do wysokości limitu. Taka konstrukcja umowy w zasadzie uniemożliwia sądowi, nie posiadającemu wiadomości specjalnych z zakresu rachunkowości ani księgowości, rzetelne wyliczenia zadłużenia pozwanej. Powód o dowód taki zaś nie wniósł, a wysokość roszczenia była okolicznością sporną. Tym samym, powództwo, podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.